

Î N C H E I E R E

07 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea, Dumitru Mardari

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Victor Gulco, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Victor Gulco împotriva Societății pe acțiuni „Combinatul Auto nr. 4 din Chișinău”, intervenient accesoriu Societatea cu răspundere limitată „Asgor-Trans” cu privire la revendicarea bunului din posesie nelegitimă străină și repararea prejudiciului material, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2015,

c o n s t a t ă :

La data de 28 ianuarie 2014, Victor Gulco a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Combinatul Auto nr. 4 din Chișinău”, intervenient accesoriu SRL „Asgor-Trans” cu privire la revendicarea bunului din posesie nelegitimă străină și repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii reclamantul a menționat că, în anul 2008, a procurat autobuzul de model „Lifan LF 6592-1”, cu n/î C MY 429 și a înregistrat dreptul de proprietate asupra acestuia în Registrul de Stat al deținătorilor auto.

Susține că, la data de 18 octombrie 2010, SRL „Asgor-Trans” a încheiat cu SA „Combinatul Auto nr. 4 din Chișinău” contractul de locațiune nr. 18/10-10, prin care SRL „Asgor-Trans” a închiriat de la ultima o încăpere pentru oficiu pentru perioada 01 noiembrie 2010-31 decembrie 2011, iar ulterior, au încheiat o anexă la contractul de locațiune enunțat, prin care SRL „Asgor-Trans” a mai închiriat 2 autoturme și un acoperiș pentru autoturme cu suprafața de 40 m.p. pînă la data de 31 decembrie 2011.

Afirmă că, în luna noiembrie 2010, autobuzul a fost implicat într-un accident rutier, fiind adus pe teritoriul SA „Combinatul Auto nr. 4 din Chișinău”, unde SRL „Asgor-Trans” închiria o încăpere, în care își păstra bunurile sale și efectua anumite lucrări de reparație.

Relevă că, la acel moment, autobuzul era în stare normală de funcționare.

Mai relevă că, la data de 21 ianuarie 2011, el a încheiat cu SRL „Asgor-Trans”, întreprindere care îi aparține și al cărui fondator și administrator este, contractul de locațiune nr. 03, prin care a transmis ultimei autobuzul pentru posesiune și exploatare pînă la data de 31 decembrie 2015, însă SRL „Asgor-Trans” nu a folosit autobuzul pentru transportarea pasagerilor, deoarece se afla pe

teritoriul SA „Combinatul Auto nr. 4 din Chișinău” și nu era reparat, iar în luna mai-iunie 2011, au apărut între el, în calitate de administrator al SRL „Asgor-Trans” și SA „Combinatul Auto nr. 4 din Chișinău” anumite disensiuni și, anume, ultima a deconectat încăperea, cele 2 autoturme și acoperișul pentru autoturme, închiriate de SRL „Asgor-Trans”, de la rețeaua de energie electrică și nu era posibil de a lucra în acel spațiu și de a repara autobuzul.

Menționează că, SA „Combinatul Auto nr. 4 din Chișinău” nu permitea angajaților SRL „Asgor-Trans” să lucreze în acea încăpere și nici nu rezilia contractul de locațiune, acesta fiind reziliat în luna septembrie 2011.

Susține că, toate încercările sale ca proprietar al autobuzului întreprinse împreună cu angajații SRL „Asgor-Trans” de a scoate autobuzul de pe teritoriul SA „Combinatul Auto nr. 4 din Chișinău” nu s-au soldat cu succes, iar în perioada septembrie-noiembrie 2011, autobuzul era practic deteriorat și nu mai putea ieși de pe teritoriul acesteia.

Afirmă că, în urma acțiunilor ilegale ale angajaților SA „Combinatul Auto nr. 4 din Chișinău”, i-a fost cauzat prejudiciu material, care, conform raportului de evaluare a pagubei nr. 1556/11A din 22 noiembrie 2013, întocmit de SRL „Exauto-Plus”, constituie 124621,20 de lei.

Solicită obligarea pârâtei de a-i restitui autobuzul de model „Lifan LF 6592-1”, cu n/î C MY 429, ce se află în posesia nelegitimă a acesteia și încasarea de la pârâtă a sumei de 124621,20 de lei, cu titlu de prejudiciu material și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoria Botanică municipiul Chișinău din 03 aprilie 2015 s-a admis parțial acțiunea și s-a obligat SA „Combinatul Auto nr. 4 din Chișinău” să restituie lui Victor Gulco autobuzul de model „Lifan LF 6592-1”, cu n/î C MY 429. În rest s-a respins acțiunea ca fiind neîntemeiată.

Prima instanță, obligând SA „Combinatul Auto nr. 4 din Chișinău” să restituie lui Victor Gulco autobuzul de model „Lifan LF 6592-1”, cu n/î C MY 429 SA „Combinatul Auto nr. 4 din Chișinău”, și-a argumentat concluzia prin faptul că, reclamantul este proprietarul autobuzului de model „Lifan LF 6592-1”, cu n/î C MY 429, care se află în posesia nelegitimă a SA „Combinatul Auto nr. 4 din Chișinău”, iar conform art. 374 din Codul civil, proprietarul este în drept să-și revendice bunurile aflate în posesiunea nelegitimă a altuia.

Totodată, prima instanță, respingând pretenția reclamantului cu privire la repararea prejudiciului material, și-a argumentat concluzia prin faptul că, în cazul dat, nu sunt întrunite condițiile răspunderii delictuale.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2015 s-a respins apelul declarat de Victor Gulco și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La data de 09 februarie 2016, Victor Gulco a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea respingerii pretenției cu privire la repararea prejudiciului material și emiterea în această parte a unei noi hotărâri cu privire la încasarea de la SA „Combinatul Auto nr. 4 din Chișinău” în beneficiul său a sumei de 124621,20 de lei, cu titlu de prejudiciu material și a cheltuielilor de judecată, iar în rest menținerea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a reiterat circumstanțele de fapt ale pricinii și, în special, a invocat că, intimata era responsabilă de integritatea autobuzului său, care s-a aflat pe teritoriul îngrădit și păzit al acesteia și care, ulterior, a fost ridicat și transportat la parcare auto, care aparține intimatei.

Consideră că, în speță, sunt aplicabile normele de drept material, care reglementează răspunderea delictuală.

Menționează că, instanțele judecătorești au dat o apreciere arbitrară probelor anexate la materialele dosarului, care confirmă circumstanțele de fapt invocate de el în cererea de chemare în judecată.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art.434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele pricinii rezultă că, decizia instanței de apel a fost expediată în adresa recurentului la data de 12 ianuarie 2016 (vol. II, f. d. 19), iar cererea de recurs a fost depusă de acesta la data de 09 februarie 2016 (vol. II, f. d. 22).

De asemenea, completul consideră că, recursul declarat de Victor Gulco nu se încadrează în temeiurile prevăzute la normele de drept citate.

Argumentele invocate în recurs referitor la circumstanțele de fapt ale pricinii, inclusiv vis-a-vis de responsabilitatea intimitei de integritatea autobuzului, care-i aparține cu drept de proprietate nu pot fi reținute, deoarece în situația în care Victor Gulco are pretenții față de starea material-tehnică a autobuzului, urma să înainteze aceste pretenții față de locatar, în persoana SRL „Asgor-Trans”, care deținea bunul în posesiune conform contractului de locațiune nr. 03 din 21 ianuarie 2011.

Nu pot fi reținute nici argumentele invocate în recurs precum că, în speță, sunt aplicabile normele de drept material, care reglementează răspunderea delictuală și instanțele judecătorești au dat o apreciere arbitrară probelor anexate la materialele dosarului, care confirmă circumstanțele de fapt invocate de el în cererea de chemare în judecată, deoarece la caz, instanțele judecătorești au examinat just materialul probatoriu după intima sa convingere prin aprecierea coroborată a acestora și au aplicat elocvent normele de drept, care guvernează raportul juridic litigios și, prin urmare, corect au concluzionat că, în cazul dat, nu sunt întrunite condițiile răspunderii delictuale pe motiv că, Victor Gulco în prezenta acțiune a acționat din nume propriu, înaintînd pretenții împotriva SA „Combinatul Auto nr. 4”, cu care nu a avut careva raporturi juridice pe marginea litigiului dedus judecătii. Or, relațiile contractuale au derulat între agenții economici SA „Combinatul Auto nr. 4” și SRL „Asgor-Trans”, intervenient accesoriu în speță.

Astfel, instanța de recurs notează că, Victor Gulco nu a invocat nici un argument în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebaït și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de declarare a recursului.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Victor Gulco ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 432, art. 433, art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Victor Gulco se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Dumitru Mardari